

vállalkozásom. Szeretem ezt is, szeretem azt is. Szeretek tanítani is, meg szeretem csinálni is.

- *Az egy óriási előny, mikor valaki gyakorlatban és elméletben is ugyanazt teheti kedvére és még azt szereti is.*

- Ha csak erre tenném a hangsúlyt, ez is teljes egészében ki tudná tölteni az életemet, mivel meg tudnám azt csinálni, hogy van egy elfogadható műhelyem, tanulókat tudnék foglalkoztatni. Jelenleg egy nagyon jó dolog lenne a tanuló szempontjából is meg az én szempontomból is, mert alig-alig találunk olyan munkahelyet, éppen a duális képzéssel kapcsolatban, ahol érdemben tudják foglalkoztatni a tanulóinkat. Már kétszer vállalkoztam ilyen gyakorlati képzésre és tudom, hogy ez nem olyan egyszerű dolog. Rengeteg időt, energiát igényel és még kockázatos is.

- *Úgy tudom, hogy egyik másik döntéshozó testületben is munkát vállaltál?*

- Képviselő vagyok Nőtincsen. 25 éve lakunk ott és 21 éve vagyok képviselő és a szociális bizottság elnöke. A szociális bizottság most az egyetlen bizottság, ami létezik az önkormányzaton belül, ráadásul szociális-eü. és gazdasági bizottság is gyakorlatilag. Valamennyi szociális ügy mind ide fut be. Nem valami hálás feladatkör..

- *Jól körbejártuk vállalt elfoglaltságaid, mi segíti karban tartani fizikai lelki energiádat?*

- A fizikai-biológiai közérzet javító tevékenységeim a futás, úszás, a lovaglás meg a sárkányrepülés. A lelki szellemi karbantartásomat pedig a közösségi találkozókra készülés és a jó testvérek építő mondatai szolgálják.

- *Egy időben írtál is. Mintha mostanában egy kicsit visszafogottabb lennél ezen a téren.*

- Igen. Amit mostanában írok azok a prédikációim és örülök, ha időben elkészülök velük.

- *Ezek közül nem lehetne egyiket-másikat nyilvánosságra hozni?*

- Ahol prédikálok, többé-kevésbé ismerem hallgatóimat. Van, ahol egy kicsit visszafogottabban kell beszélnem, van ahol egy kicsit bátrabban. Nagyorosziban például egy kicsit bátrabban tudok szólni, mert Tarnai Imre bácsi 30

évig volt ott és azt mondták, hogy ugyanazt a stílust viszem tovább, mint amit ő képviselt. Ezek általában inkább bő vázlatok, de el tudom kép-

zelní, hogy van közöttük olyan is, ami talán megjelenhetne a Koinóniában.

- *Legyen ez a biztató végszó megköszönve magam és az olvasók nevében idődet és ezt a portrébeszélgetést. Bizva, hogy írásaidal találkozunk a KOINÓNIA-ban is.*

VÉGH GYÖRGYI RÉGIÓS TALÁLKOZÓ ÓBUDAVÁ- RON

A Bokor 7+1. régiója – a BOKKE meghívására – Óbudaváron tartotta őszi találkozóját 2015. szeptember 27-én.

Az eredetileg tervezett programot kicsit átalakította a régió ez évi képviselőjének megrendítő halála, Totya fájdalmasan idő előtti távozása az „ajtón túli” oldalra, így nehéz szívvel, hiányérzettel készültünk az összejövetelre.

Az első órát a helyi adottságok (ház) és kínálat (kert) megismerésével töltötte a csapat, majd a 21 fő - egymás melegítő közelségét élvezve - Gyurka bácsi nappalijába helyet foglalt. Zseniális ötlettől vezérelve György Zoli azért be is fűtött a cserépkályhába, ugyanis elég hűvös volt, előzőleg két napon át ömlött az eső is. Természetesen aznap már nem esett, mitöbb, délután még a nap is kisütött - ezt is sikerült elrendeznie valakinek.

Meggyújtottuk a 7+1 mécsest, elcsendesedtünk, s György Gabi vezetésével és gitárkíséretével dalolva kezdtük a lelki programot. Először Gyurka bácsira emlékeztünk. Hangulatfestő céllal felidézünk egyik naplóbejegyzését, György Zoli olvasta fel a 15 évvel ezelőtti betűvetést, amelyben az Óbudaváron töltött napokról írt a ház akkori gazdája. (Budavári, 2000. október 25.)

Ezután meghallgattuk Sinkovits Imre előadásában a Hitvallás című vallomást - szintén Gyurka bácsi írása. (Erős hasonlóságot véltünk felfedezni e két nagy ember hangjában.)

*Ne legyen időm
elrontani, ami jót
megtehettem itt."*

(Fodor Ákos: A vándor imája)

Totya közeli halála szomorú aktualitást adott a visszatérésre, az általa/tőle kapott sok-sok jóra, ami épített minket, segített és előbbre vitt az úton. Versekkel, idézetekkel (különös tekintettel Fodor Ákosra) és személyes

emlékekkel gondoltunk rá, s az együtt töltött évekre, év-tizedekre.

A megemlékezést Bényei József Végrendelet című versének felolvasásával zártuk.

Ezt követően a régió képviselőjének megválasztása következett, melynek eredménye: György Gabi lesz ebben a tanévben a 7+1. régió képviselője, a helyettese pedig továbbra is Podmaniczki Imre. Sok erőt kívánunk nekik ehhez az áldozatos szolgálathoz!

A kegyes időjárás megengedte, hogy a kertben ebédeljünk – ott várt a terített (és persze) asztal. A terülj-terülj asztalkához sok egészséges és/vagy finom étellel mindnyájan hozzájárultunk. Jó sok kenyeret vittem, hogy kenyérszaporításra ne legyen szükség (elég az időjárás megjavítása) – amit aztán osztogathattam hazára, de nekünk maradt több napra való... Az állófogadás végül munkabéddé alakult, Óbudavár sorsáról, jövőjéről és lehetőségeiről beszélgettünk.

Terveztük a „Házaspárok keresztútja” végigjárását is, ez azonban sajnos elmaradt, csak a forráshoz sétáltunk le egy rövid időre, ahol megcsodáltuk az új, fedett közösségi teret is.

Az időnk sajnos kötött volt, mert vissza akartunk érkezni a Piarista Kápolnába, hogy részt vegyünk a 18 órakor kezdődő misére, amit a „Totya-misék” lezárásaként a Piarista Rend házfőnöke tartott, elköszönő gesztusként. (Totya temetéséről a [Bokorportálon](#) olvasható összefoglaló.)

Nagyon bensőséges, építő, lélekemelő órákat töltöttünk együtt, s megszületett a javaslat, sőt a hajlandóság is: a régió szeptember utolsó hétvégéjén minden évben Óbudaváron tartja a találkozóját.

Ezt a lehetőséget készséggel ajánlom más régióknak is!

BULÁNYI GYÖRGY BUDAVÁRI NAPLÓ...

Négy napot voltunk lent, de bőven elég volt. Vasárnap reggel mentünk, s este 6 órakor elmondtam a szentmisét. Előző este, mint mindig, Széphalmon miséztem. Egy kedves nővér is ott volt. Most jött először. Félek, utoljára is. Amikor kijöttem a templomból, megszólítottam s kezelt fogtam vele. Érdeklődésemre megkérdezte, hogy lehet-e őszinte. Mondtam, hogy csak bátran. Erre elmondta, hogy nem tudja, hogy van-e szentmiséje. Ő, nem az igehirdetés háborította fel, hanem a szöveg-változtatások a szentmise folyamán. Nem szabad semmit sem módosítani a mise-könyvben leírt szövegen – azt neki ez és ez az atya mondta. Mondtam, amit tudtam: a Zsinat óta nincs gépliturgia... De aligha nyugtattam meg.

Itt, Budaváriban, a „hívek” bíznak bennem. Akik nem bíznak, el sem jönnek. Úgy, hogy nyugodtan mondhatom a misét, ahogy a lelkem diktálja. S még inkább: hirdethetem az igét! Úgy, ahogy a lelkem diktálja? Nem egészen. Úgy, ahogy az a néhány figyelő szempár kihozza belőlem. Szerda este olyasmit csalogattak elő belőlem, amire eddig nem is gondoltam. Fel kellett tennem nekik és magamnak a kérdést, hogy miért kérdezi meg Péter Jézustól: „Uram, nekünk mondd ezt a példázatot, vagy mindenkinek?” (Lk 12,41) Eddig sohase tettem fel. Csak Jézus válaszával voltam elfoglalva: aki ismeri Ura akaratát, több verést kap; aki nem ismeri, kevesebbet kap. Jézus tehát mintha nem válaszolná meg Péter nagyon is konkrét kérdését. Miért nem? Nem tudom, csak sejtem.

Kérdésére Jézus mond egy újabb példázatot. Hosszabbat, mint amilyen az a sztori volt, ami kiváltotta Péter kérdését. A hosszabb csak bővíti az előzőt, amely dicséri azokat a szolgákat, akik mindenképpen várják uruk érkezését. Erre jön Péter kérdése, hogy nekik szól-e a történet, vagy mindenkinek. A hosszabb sztori ezután elmondja, hogy az a hű sáfár, aki kiadja a szolgatársaknak az ételmet, a búzarészt. S az a nem-hű sáfár, aki elkezd verni a szolgatársait, s eszik-iszik és részegeskedik. Ebben pontosítódik most, hogy a szolgálta várja, vagy nem várja Ura érkezését.